

- 3) Патентът, който е получен въз основа на заявка за изобретение, отнасящо се и до метода за производство на фармацевтичен продукт, и до самия фармацевтичен продукт, но е издаден само за метода за производство, не трябва с оглед на правилата по членове 27 и 70 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост да се счита — от момента на влизане в сила на това споразумение — за обхващащ посочения изобретен фармацевтичен продукт.

(¹) ОВ С 78, 15.3.2014 г.

Преюдициално запитване от Judecătoria Oradea (Румъния), постъпило на 7 март 2014 г. — Horațiu Ovidiu Costea/SC Volksbank România SA

(Дело C-110/14)

(2014/C 175/25)

Език на производството: румънски

Запитваща юрисдикция

Judecătoria Oradea

Страни в главното производство

Ищец: Horațiu Ovidiu Costea

Ответник: SC Volksbank România SA

Преюдициален въпрос

Следва ли член 2, буква б) от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори (¹) да се тълкува по отношение на понятието „потребител“ в смисъл, че включва, или обратно, че изключва от това определение физическо лице, което упражнява адвокатска професия и което сключва договор за кредит с банка, без да уточнява предназначението на кредита, когато в същия договор е записано, че гарант по ипотеката е адвокатската кантора на съответното физическо лице?

(¹) ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.

Преюдициално запитване от Oberlandesgericht Koblenz (Германия), постъпило на 11 март 2014 г. — RegioPost GmbH & Co. KG/Stadt Landau

(Дело C-115/14)

(2014/C 175/26)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberlandesgericht Koblenz

Страни в главното производство

Жалбоподател: RegioPost GmbH & Co. KG

Ответник: Stadt Landau

Други страни в производството: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Преюдициални въпроси

1) Следва ли член 56, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз във връзка с член 3, параграф 1 от Директива 96/71/ЕО ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която императивно предписва на възлагач орган да избира за изпълнители на обществени поръчки само предприятия, които — както и техните подизпълнители — при подаването на офертите писмено се задължат да заплащат на заетите в изпълнението на поръчката техни работници и служители минималната заплата, определена от държавата само за публични, но не и за частни поръчки, ако няма нито обща минимална заплата, установена със закон, нито общоприложим колективен трудов договор, обвързващ потенциалните изпълнители и евентуалните подизпълнители на поръчката?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос:

Следва ли правото на Съюза в областта на обществените поръчки, по-специално член 26 от Директива 2004/18/ЕО ⁽²⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 г. относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като тази на член 3, параграф 1, трето изречение от ЛТТГ, която императивно предвижда изключване от класирането на оферта в случай, че още при нейното подаване икономическият оператор не се задължи в изрична декларация за дадено действие, за което в случай, че поръчката му бъде възложена, той би бил задължен по договор и без да е дал такава декларация?

⁽¹⁾ ОВ L 18, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 29.

⁽²⁾ ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116.

Иск, предявен на 17 март 2014 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело C-124/14)

(2014/C 175/27)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: С. Cattabriga и М. van Beek)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

— да се установи, че като е изключила „ръководния“ персонал (тоест лекарите) от Националната медицинска служба от правото на максимална средна продължителност на работното време от 48 часа седмично, както и целия здравен персонал на същата Служба от правото на междудневна почивка от 11 последователни часа, без да се осигури на същия равностоен период за почивка като компенсация, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 3, член 6 и член 17, параграф 2 от Директива 2003/88/ЕО ⁽¹⁾;

— да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Членове 3 и 6 от Директива 2003/88/ЕО налагат на държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, от една страна, че всеки работник има право на минимална продължителност на междудневна почивка от 11 последователни часа за всеки период от 24 часа, и от друга, че средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа. Въпреки че дерогации от тези разпоредби не са напълно изключени, те са обусловени от точно определени условия.

При въвеждането в изпълнение на Директива 2003/88 италианският законодател е нарушил тези разпоредби, като е изключил всички медицински „ръководители“ от Националната медицинска служба от приложното поле на нормите, отнасящи се до максималната средна седмична продължителност на работното време, и целия здравен персонал на същата служба от правилата относно междудневната почивка.